

αυτό και δεν δέχεται να δει την εκλεγμένη Επιτροπή Κρατουμένων) αποτελεί μια διαρκή θρυαλλίδα τόσο του εσωτερικού συστήματος πειθαρχίας (που βασίζεται στη λογική της ατομικής επιβράβευσης/πειθάρχησης), όσο και του μηχανισμού κοινωνικής πειθάρχησης. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στα δελτία τύπου του Υπουργείου, οι κρατούμενοι «δεν αποτελούν μια συμπαθή τάξη επαγγελματιών» με τους οποίους

μπορεί να συναντηθεί ο Υπουργός, αντιμετωπίζονται όμως με (μια φεουδαρχικού τύπου) «επιείκεια» για την κατάστασή τους. Η αναγνώρισή τους ως πολιτών που διεκδικούν δικαιώματα δεν θα σηματοδοτούσε βέβαια μια ρήξη με τη λειτουργία του σωφρονιστικού συστήματος, θα αποτελούσε όμως μια (συνταγματικά επιβαλλόμενη) ρωγμή στην σημερινή κατάσταση.

Ανδρέας Κ. Θεοφίλου

Προς έναν νέο Ψυχρό Πόλεμο;

Η α περίμενε κανείς ότι μετά τη κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης θα γινόταν μια ενσωμάτωση της Ρωσίας στο Καπιταλιστικό Σύστημα. Πράγματι, επί προεδρίας Γέλτσιν έβλεπε κανείς τη Ρωσική Ομοσπονδία να υποκύπτει στις διάφορες αξιώσεις της Δύσης και κυρίως των Ηνωμένων Πολιτειών. Υπήρχε βέβαια η άποψη, σε κάποιους κύκλους του Κρεμλίνου αλλά και σε ένα μέρος της κοινής γνώμης, ότι η κατάρρευση του Σοσιαλιστικού συστήματος θα είχε σαν συνέπεια την μαζική βοήθεια της Δύσης και επομένως άνοδο του βιοτικού επιπέδου του Ρωσικού λαού. Οι ελπίδες αυτές σύντομα διαψεύστηκαν. Ο Καπιταλισμός δεν σταμάτησε ποτέ να είναι αρπακτικός και να λεηλατεί όποια χώ-

ρα του έδινε την ευκαιρία. Σε αυτό το πλαίσιο προσπάθησαν να αρπάξουν ό,τι μπορούσαν από τη Ρωσική Ομοσπονδία της εποχής Γέλτσιν, με πρώτο τον ορυκτό της πλούτο σε υδρογονάνθρακες, υπερασπιζόμενοι τους κάθε είδους μαφιόζους, που κατάφεραν με διάφορα νομικά τερτίπια να γίνουν οι κύριοι μέτοχοι των πετρελαϊκών εταιριών. Γνωστή είναι η υπόθεση Μπερεζόφσκυ, που η Βρετανική κυβέρνηση του προσφέρει ακόμη προστασία και τον έχει σαν τη ναυαρχίδα ανατροπής της κατάστασης στο Κρεμλίνο προς όφελος της, παρά τη στενή του συνεργασία ακόμη και με τη Τσετσενική μαφία (Λεπτομέρειες στο <http://www.voltairenet.org/article30030.html>).

Ούτε βέβαια ο Καπιταλισμός απαρνήθηκε τον Ιμπεριαλιστικό του χαρα-

κτῆρα. Έτσι, η Δύση προσπάθησε να κρπάξει κάθε ευκαιρία για την εξασθένιση της Ρωσίας, ενσωματώνοντας στο NATO διάφορες πρώην Σοσιαλιστικές χώρες, που στο πλαίσιο των συμφωνιών της Γιάλτας και του Πότσδαμ, έγιναν δεκτές σαν πρώτο αμυντικό ανάχωμα για τυχόν επίθεση της Δύσης εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης. Πολύ γρήγορα Ουγγαρία, Τσεχία, Πολωνία και Ρουμανία εντάχθηκαν στο NATO, ενώ γίνονταν προετοιμασίες για την ένταξη της Γεωργίας και της Ουκρανίας. Παράλληλα, ενθάρρυναν τις διάφορες αποσχιστικές τάσεις, όπως για παράδειγμα την Τσετσενία. Οι προκλήσεις με ενθάρρυνση της Δύσης δεν έλειψαν. Έτσι, έγιναν από τη Γεωργία βομβαρδισμοί πόλεων και χωριών στη Βόρειας Οσετίας, που ανήκει στη Ρωσική Ομοσπονδία. Θύματα αυτής της επίθεσης ήταν ο άμαχος πληθυσμός. Σε αυτή την περίπτωση άμεση ήταν η αντίδραση του Ρωσικού στρατού, που σε ελάχιστο χρόνο βρέθηκε προ των πυλών της Τιφλίδας, πρωτεύουσας της Γεωργίας. Η ακαριαία αυτή επιχείρηση του Ρωσικού στρατού προκάλεσε τέτοια ταραχή στη Δύση, ώστε δεν τόλμησαν να βοηθήσουν στρατιωτικά τον εντολοδόχους πρόεδρο της Γεωργίας Σιακασβίλι. Για την ιστορία, αναφέρουμε ότι η Βόρεια Οσετία ανήκει στη Ρωσική Ομοσπονδία, ενώ η Νότια μαζί με την Απχαζία εντάχθηκαν από τον Στάλιν στη Γεωργία ως αυτόνομες περιοχές. Το καθεστώς της αυτονομίας όμως καταργήθηκε μετά τη κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης.

Αποκορύφωμα των προκλήσεων αυτών ήταν η απόφαση του προέδρου των ΗΠΑ, Bush του νεότερου, να εγκαταστήσει βάση αντιβαλλιστικής άμυνας στην Τσεχία και την Πολωνία. Με το σύστημα αυτό, μια ομάδα από ραντάρ επισημαίνει του πυραύλους που υπερπίπτανται στην περιοχή και στη συνέχεια γίνεται αυτόματη ενεργοποίηση πυραύλων που με εκρήξεις καταστρέφουν τους εχθρικούς πυραύλους στον αέρα. Πρόσχημα αυτής της ενέργειας ήταν η ανασχεση πυρηνικής επίθεσης από Κορέα, Περσία και όποιες άλλες χώρες παρίες (rogue states)! Πλην όμως, η αιτιολογία αυτή δεν είναι πιστευτή, καθότι τόσο η Πολωνία όσο και η Τσεχία είναι πολύ μακριά από αυτές της «επικίνδυνες χώρες», και έτσι η εγκατάσταση τέτοιων συστημάτων μπορούσε να γίνει σε άλλη «χώρα πελάτη» των ΗΠΑ, π.χ. στη Τουρκία. Άλλο επιχείρημα είναι ότι αυτά τα συστήματα αντιβαλλιστικής άμυνας δεν είναι κατάλληλα για ανασχεση τέτοιων πυραύλων που οι τροχιές των είναι εντελώς διαφορετικές από αυτές των βαλλιστικών πυραύλων της Ρωσίας. Για να ξεσκεπάσει την προβοκάτσια αυτή ο τέως πρόεδρος της Ρωσίας Πούτιν, πρότεινε κοινό σύστημα όπου θα χρησιμοποιούντο τα Ρωσικά ραντάρ. Βέβαια, η πρόταση δεν έγινε αποδεκτή. Παράλληλα, προειδοποίησε τις χώρες στις οποίες θα εγκατασταθούν τέτοια συστήματα (ραντάρ και αντιβαλλιστικοί πύραυλοι) ότι θα δεχθούν πυρηνικό βομβαρδισμό σε περίπτωση επίθεσης.

Παρότι η Κυβέρνηση της Τσεχίας

αποδέχτηκε την εγκατάσταση των ραντάρ έγκαιρης προειδοποίησης, ο λαός της αντιτάχτηκε με μαζικές κινητοποιήσεις, και όπως οι σφυγμομετρήσεις της κοινής γνώμης δείχνουν, η πλειοψηφία των Τσέχων είναι εναντίον της εγκατάστασης. Η Πολωνική κυβέρνηση, αντίθετα, παρά τον έντονο αντι-Ρωσισμό της, δεν δέχτηκε ακόμη την εγκατάσταση της αντιβαλλιστικής ασπίδας, απαιτώντας μεγαλύτερα ανταλλάγματα.

Ο πυρηνικός ανταγωνισμός ΗΠΑ-ΕΣΣΔ έχει μακρά προϊστορία. Ας θυμηθούμε τα γεγονότα, ώστε να βρούμε σ' αυτά ομοιότητες και διαφορές με τη σημερινή πραγματικότητα.

Τον Αύγουστο του 1945 οι ΗΠΑ βομβαρδίζουν με πυρηνική βόμβα σχάσης τη Χιροσίμα και μετά το Ναγκασάκι, ενώ, σύμφωνα με τις ιστορικές πηγές, η Ιαπωνία ήταν έτοιμη να παραδοθεί. Αντικειμενικός σκοπός των πυρηνικών επιθέσεων ήταν η επίδειξη δύναμης στον τότε σύμμαχο και μελλοντικό δυναμικό αντίπαλο, την Σοβιετική Ένωση. Έτσι, παρότι δεν έγιναν βομβαρδισμοί της ΕΣΣΔ με πυρηνικά όπλα, η απειλή χρήσης τους, όπως καυχόταν ο πρόεδρος των ΗΠΑ Τρούμαν, δούλεψε εξίσου καλά: Το 1946, επτά μόνο μήνες μετά τη Χιροσίμα, ο Τρούμαν απειλώντας με πυρηνικό βομβαρδισμό, απαίτησε την εντός 48 ωρών αποχώρηση των Σοβιετικών στρατευμάτων από τις βάσεις που είχαν εγκαταστήσει στην Βόρεια Περσία στο πλαίσιο των επιχειρήσεων του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου. Η αποχώρηση έγινε εντός 24

ωρών. Ομοίως, το 1948 στη κρίση του Βερολίνου, οι ΗΠΑ πρόβαλαν τη πυρηνική απειλή εναντίον της ΕΣΣΔ, μεταφέροντας μια ομάδα βομβαρδιστικών τύπου B-29 στη Βρετανία για να κάνουν πιστευτή την απειλή τους.

Το 1951, οι ΗΠΑ εγκατέστησαν τα πιο σύγχρονα τους βομβαρδιστικά στη Βρετανία, την Ισπανία και το Μαρόκο. Από το 1955 Αμερικανικά υποβρύχια εφοδιασμένα με πυραύλους τύπου Regulus, περιπολούσαν στις Ευρωπαϊκές θάλασσες. Από το 1955 η αεροπορία των ΗΠΑ διέθετε πυραύλους που είχαν εμβέλεια 2500 χιλιόμετρα, που μπορούσαν άνετα να πλήξουν στόχους στην Σοβιετική Ένωση. Το 1957 αποφασίστηκε από το NATO η εγκατάσταση βαλλιστικών πυρηνικών πυραύλων εμβέλειας 3000 χιλιομέτρων στη Βρετανία, Ιταλία και Τουρκία. Άμεση απάντηση της ΕΣΣΔ ήταν η ανάπτυξη πυραύλων Ευρωπαϊκού Θεάτρου (μέσου βεληνικού).

Τον Δεκέμβρη του 1979 το NATO αποφάσισε την εγκατάσταση στην Ευρώπη 108 βαλλιστικών πυραύλων Πέρσιγκ-2 και 464 πυραύλων τύπου Κρουζ. Σαν δικαιολογία εμφανίστηκε η εγκατάσταση των πυραύλων SS-20 της Σοβιετικής Ένωσης. Οι πύραυλοι αυτοί όμως είχαν εντελώς διαφορετικά ποιοτικά χαρακτηριστικά. Οι SS-20 είχαν ασύγκριτα μεγάλη ακρίβεια στόχευσης, ενώ οι Κρουζ κατευθύνονται στο στόχο τους διαγράφοντας σε χαμηλό ύψος μια οφιοειδή τροχιά, σύμφωνα με κάποιο πρόγραμμα και κάποια σημεία επίγειας αναφοράς. Η απόφαση αυτή του NATO

κναζωπύρωσε το φιλειρηνικό κίνημα και μετά από την απειλή της ΕΣΣΔ ότι θα εγκαθιστούσε παρόμοιους πυραύλους στην Πολωνία και Τσεχοσλοβακία, η εγκατάσταση αυτή ματαιώθηκε.

Οι προκλήσεις συνεχίστηκαν με το πρόγραμμα του πολέμου των άστρων καθώς και με μονομερείς παραβιάσεις διεθνών συνθηκών. Τελικά η Σοβιετική Ένωση κατέρρευσε κάτω από το βάρος των προβλημάτων που συσσωρεύτηκαν και που τόσο η κυβέρνηση όσο και το Κομμουνιστικό κόμμα δεν τολμούσαν να χντιμετωπίσουν. Ένα από αυτά ήταν και το οικονομικό βάρος των εξοπλισμών και άλλων αμυντικών δαπανών. Όπως δήλωνε με κάθε ευκαιρία ο Henry Kissinger, με τον ανταγωνισμό των εξοπλισμών θα γονατίσουμε τη Σοβιετική Ένωση οικονομικά.

Με την κατάρρευση της ΕΣΣΔ ουσιαστικά τέλειωσε ο ψυχρός πόλεμος. Η Ρωσική Ομοσπονδία όμως εθεωρείτο πολύ μεγάλη χώρα και γι' αυτό επικίνδυνη. Θα γινόταν ενσωμάτωση αυτής της χώρας στο καπιταλιστικό σύστημα της Δύσης ή θα εξακολουθούσε να θεωρείται μια επικίνδυνη χώρα, καθότι μεγάλη; Φαίνεται ότι αυτή η ενσωμάτωση δεν μπόρεσε να γίνει, μια και ήταν αρκετά μεγάλη χώρα για να μπορεί να βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο των ιμπεριαλιστικών κέντρων. Οι εξοπλισμοί όλων των χωρών του ΝΑΤΟ δεν σταμάτησαν, αλλά αυξήθηκαν. Ποιος όμως ήταν ο νέος εχθρός; Τα κράτη-παρίες δεν δικαιολογούσαν τέτοιες δαπάνες. Εξάλλου δεν είχαν πυρηνικά όπλα και η τυχόν κατασκευή τους θα

ήταν τόσο παρωχημένης τεχνολογίας, ώστε δεν θα μπορούσαν να αποτελούν απειλή. Ήταν πλέον κοινό μυστικό ότι τα πυρηνικά όπλα της Δύσης εξακολουθούσαν να στοχεύουν τη Ρωσία και μετά τη κατάρρευση της ΕΣΣΔ.

Σαν συμπέρασμα είναι ότι ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας του καπιταλισμού ανέκοψε την ένταξη της Ρωσικής Ομοσπονδίας στις δομές του καπιταλιστικού συστήματος. Έτσι, η Ρωσία, μόλις ορθοπόδησε κάπως, άρχισε να αντιδρά και να διεκδικεί ρόλο υπερδύναμης, ανακαινίζοντας ταυτόχρονα το πυρηνικό της οπλοστάσιο με πιο σύγχρονα όπλα.

Το ερώτημα είναι αν μπαίνουμε σε ένα νέο ψυχρό πόλεμο, έστω χωρίς σοσιαλιστικό στρατόπεδο, ή αν θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για την ενσωμάτωση της Ρωσικής Ομοσπονδίας στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα. Κοιτάζοντας την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και τη βίαιη απόσπαση του Κοσσόβου από τη Σερβία, με πρωτοφανείς βομβαρδισμούς εναντίον της Σερβίας, εν ονόματι των «δικαιωμάτων» των Αλβανών του Κοσσόβου, καταλαβαίνουμε ότι η μη συμμόρφωση προς το καθεστώς χώρας-πελάτη του ιμπεριαλιστικού κέντρου, έχει καταλυτικές συνέπειες. Θα συμμορφωθεί τελικά η Ρωσία;

Με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, οι ηγέτες των ΗΠΑ φαντάστηκαν ότι θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί το παραδοσιακό όνειρό τους για παγκόσμια ηγεμονία. Ήδη όμως αναδύεται ένας πολυ-πολικός ανταγωνιστι-

κός κόσμος, αλλά και κινήματα που ανοίγουν νέους δρόμους προς το σοσιαλισμό. Εν τέλει, θα υπάρξει μια διαδικασία υπέρβασης της σημερινής πραγματικότητας, ή τα πυρηνικά και τα

διάφορα νέα όπλα θα δώσουν τη «λύση» με την αυτοκαταστροφή της ανθρωπότητας; Έχουμε ήδη εισέλθει σε ένα νέο είδος «ψυχρού πολέμου». Ποια θα είναι η κατάληξη;

Γιώργος Παυλόπουλος

Ανακαλύπτοντας τον πραγματικό Μπαράκ Ομπάμα

Είναι κακό στην άμμο να χτίζεις παλάτια – και πολύ οδυνηρό, όταν τα βλέπεις να γκρεμίζονται. Αυτός ο κίνδυνος είναι κάτι παραπάνω από εμφανής στην περίπτωση του Μπαράκ Χουσεΐν Ομπάμα, του 44ου προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

Ασφαλώς, κανείς δεν πρέπει και δεν μπορεί να υποτιμήσει τα όνειρα που έκαναν εκατομμύρια Αμερικανοί (και όχι μόνο) βλέποντάς τον να διεκδικεί την προεδρία των ΗΠΑ. Ουδείς δικαιούται να λαιδορήσει τα δάκρυα χαράς που πλημμύρισαν τα μάτια των 200.000 ανθρώπων που είχαν συγκεντρωθεί στο Σικάγο, στο άκουσμα της επίσημης ανακοίνωσης για τη νίκη του «δικού τους ανθρώπου» στις εκλογές της 4ης Νοεμβρίου 2008. Και τίποτε δεν μπορεί να υποτιμήσει το γεγονός ότι αυτή τη φορά και σε αντίθεση με ό,τι συνέβαινε εδώ και μισό σχεδόν αιώνα, η προσέλευση των Αμερικανών στις κάλπες άγγιξε το 64%, ποσοστό

που μπορεί να συγκριθεί με εκείνο των εκλογών του 1960, που ανέδειξαν νικητή τον Τζον Κένεντι.

Όσο για τη σύνθεση της ψήφου, όπως την αποτύπωσαν οι δημοσκοπήσεις έξω από τα εκλογικά κέντρα, αποκαλύπτουν την ταυτότητα εκείνων που πόνταραν τις ελπίδες τους στον Ομπάμα. Είναι οι νέοι μέχρι 30 ετών, οι οποίοι τον ψήφισαν σε ποσοστό 66% και ευθύνονται για τη μαζική προσέλευση στις εκλογές. Είναι, επίσης, το σύνολο των φυλετικών μειονοτήτων, με πρώτους και καλύτερους τους μαύρους, που του χάρισαν το εντυπωσιακό ποσοστό του 95%. Υπέρ του Ομπάμα ψήφισαν και οι δύο στους τρεις Λατίνους, όπως και το 61% των ασιατικής καταγωγής αμερικανών πολιτών – ενώ την ίδια στιγμή, οι λευκοί προτίμησαν ξεκάθαρα τον Τζον Μακκέν, με 55% έναντι 43%.

Αποκαλυπτική και η ανάλυση της ψήφου όσον αφορά τα εισοδήματα. Έτσι, τα κατώτερα στρώματα, δηλαδή οι Αμερικανοί που βγάζουν λιγότερα